

Megkezdem ezt a füzetet. Borult az ég, a völgyben őzek ugatnak. Enyhe feszültség bennem, hogy nem lehetnék itt, hogy nem volna szabad itt lennem, mert nem az *enyém* a ház. Nem tudom, kié. Üresen állt, feltörték, megtaláltam, kitakarítottam, és olykor feljárom ide valamiért. Miért. Azért kezdek írni ebbe az ismeretlen tulajdonos által itt hagyott, világoskék fedelű füzetbe, hogy megpróbáljak rájönni arra, mit keresek itt. És ezzel együtt persze arra is, miért kerestem egész életemben az ehhez hasonló helyeket. Egy asztal, két szék, vaskályha, egy földre terített matrac. Gyertyák, petróleumlámpa. Az eresz alá kiraktam egy hordót, hogy legyen vizem, ha itt vagyok. De csak keveset vagyok itt. Illetve nagyon is sokat. Van egy életem, amit itt élek. Ez a ház az elképzelt életem egyik helyszíne. A ház nem felel meg mindazon szigorú feltételeknek, amelyeket a képzeletem évek alatt már-már kényszeresen kidol-

gozott: inkább völgyben kellene lennie, bükkösben, nem pedig dombtetőn. Inkább rönkháznak kellene lennie, nem pedig ilyen lábakon álló, jellegtelen típusfaháznak. Egyszóval nem tökéletes, de amikor felfedeztem, mégis tudtam, hogy ez lehet az.

*

A hordó tele vízzel. Már gyerekkoromban is szerettem az eresz alatti vizeshordókat. A szúnyoglárvák mozgása, a különös fények a hordó alján. Egy hordónyi víz titokzatos élete. A falra egy régi Börzsöny-térképet szögelttem fel, hogy előttem legyen a vidék domborzata, lássam egyben a hegyek elrendeződését. Az ablakpárkányra lepke szállt, de csak addig volt ott, ameddig ezt a mondatot leírtam. Egy mondatnyi lepke. A kora reggelek áldása. Megnyugtat, hogy minden reggel nyitva van hagyva. Egy újabb lehetőség valamire, ami aztán rendszerint bevádatlanul marad. Az egyetlen, ami reményt adhat, hogy *az egész mögött* mégis érzek valami tisztaságot, amit nem piszkolhat be semmiféle gyarlóságom. Ez a mélyebb tisztaság viszont mint ha már nem is hozzám tartozna. Ami bennem egyedül tiszta, az nem én vagyok.

Erős szél. Szomorúság, vagy szorongás inkább. A legnagyobb baj, hogy különféle érzelmi állapotok uralkodnak el rajtam. Azt tesznek velem, amit akarnak. A félelem attól, hogy az életem megoldatlanul marad. Valaki egyszer a tenyeremből jósolt, és azt mondta, olyan hosszú életem lesz, hogy a végét már unni fogom. Az unalom már most jelen van. Talán nem is az unalom, inkább a hiábavalóság érzése. Mintha minden helyzet és játszma régtől fogva ismerős lenne, még akkor is, ha újra és újra elbukom ezeket a helyzeteket és ezeket a játszmákat. Érdemtelen. Az életem egyenes következménye vagyok. A mulasztások. Mennyi mulasztás. Az életem jó része rejtőzködéssel telt. Honnan is tudhatnám, ki vagyok, amikor jóformán csak a szorongást ismerem, a lehatároltságot és a menekülést. Néhány kivételes pillanattól eltekintve nem is éltem. Ez a ház, mint egy fiktív élet helyszíne. Ez az erdő itt körös-körül, mint egy fiktív élet grandiózus színpada. Az egész elképzelt életem ebben a zárt erdőtömbben, amit Börzsönynek hívnak. A Börzsöny mint egy elképzelt élet helyszíne.